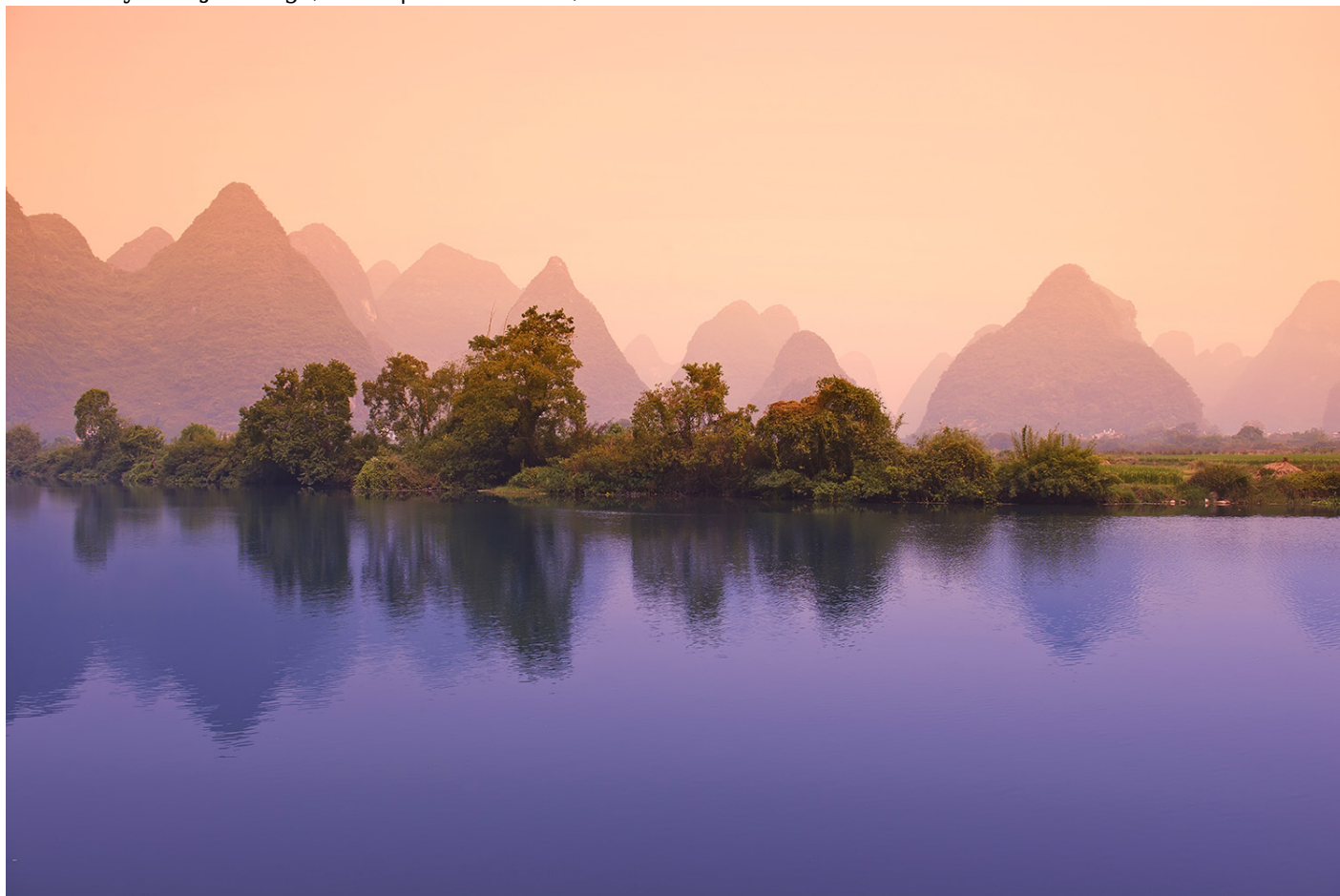

Любов и граници

written by Tim Jennings, M.D. | November 7, 2008

“Бях благословен от вашия семинар на тема „Изцеление на ума“. Предефинирането на определението за безусловна любов в светлината на закона за свободата поражда въпроси в съзнанието ми за това каква е нашата отговорност един към друг.

Каква е разликата в това да обичаме, както Бог го прави (непрекъснато отдаване, до степен да ни позволи да изберем да Го убием) и да имаме лоши граници в дисфункционални отношения, които дават възможност за деструктивно поведение?”

Д.Т.

Въпросът, който повдигате, е въпрос, с който много хора се борят. Ето защо ви благодаря, че го отправяте!

Богopodobната любов е принципът на благодеянието, ориентираността към другите, даването, саможертвата за доброто на ближния. Това означава просто, че като произтичащо от близката ни връзка с Бога, ние имаме в сърцето си най-добрия интерес на другия човек; и именно този мотив насочва нашите действия. Искаме да направим това, което ще бъде от най-голяма полза за него,

от гледна точка на неговия най-добър вечен, а не само временен интерес. Това означава, че не просто даваме това, което иска другият човек, а даваме онова, което всъщност е най-доброто за него.

Какъв е “любящият” отговор от родител, чието дете иска да гледа телевизия, вместо да напише домашната си работа? Ако мислим кое е най-доброто за детето, отговорът е “не”. И това не е фокусирано само върху временните ползи от постигането на добри оценки в училище, а върху развитието на характера, помагайки на детето да развие правилно самоуправление, самодисциплина и способността да жертва непосредственото удоволствие за дългосрочното добро. Подобно решение е мотивирано в интерес на неговото вечно благополучие и е истински любящо.

Ако обаче мислим за себе си, ако се страхуваме от това как детето може да реагира, ако по някакъв начин се нуждаем то да ни одобри, да ни валидизира, ако очакваме да получим нещо от него, а не да му дадем най-доброто, тогава можем да се поддадем на молбата му. И въпреки това си казваме, че сме безкористни и даваме, и обичаме детето си; но това е лъжа! Ходът на действие, мотивиран от безкористна родителска любов, е да правим това, което е най-добро за детето, а не непременно това, което то иска, дори и да се разстрои.

Този принцип се прилага във всички човешки взаимоотношения. Ако вашият съпруг има проблеми с алкохола и ви моли да му купите бира, какъв ще е любящият отговор? Заради любовта бихте казали: “Обичам те и понеже те наистина те обичам, не желая да подпомагам твоето самоунищожение. Ще направя всичко по силите си за твоето добро, за твоето здраве и благополучие, но не мога и няма да ти помогна да се самоунищожаваш”.

Представете си тийнейджърка на първата си среща, с младеж, който още тогава се опитва да наруши нейната добродетел. Може дори да й каже: “Ако ме обичаше наистина, щеше да...”. Очевидно, всички признаваме, че правилният избор е да каже “не”. Но защо това е правилният избор? Често отговорът е: “Защото се нарушава Божията заповед”; “Защото да се отдадеш при тези обстоятелства е греховно”, “Защото това би омърсило тялото, което е храм на Светия Дух”. Макар че всички тези отговори са верни, ако приложим закона на любовта, какъв отговор бихме дали? Какво е наистина е най-доброто за младия човек? В най-добрия духовен интерес ли е за него момичето да веднага да каже “да” на желанията му? И не само че е правилно заради Бог да му каже “не”, не само че е правилно да поддържа собствената си добродетел, но и ако тя обича младежа, ако е загрижена за неговата вечна съдба, отговорът е: “Не, прекалено много ме е грижа за теб, за характера ти, за ума ти, за духовното ти развитие, за вечната ти съдба, а такъв акт би ти навредил, затова не мога да се съглася”.

Следователно, когато обичаме другите така, както Бог ги обича, ние не даваме просто това, което те искат, а използваме дадения ни от Бога и осветен от Светия Дух разум, да изберем да използваме енергията и ресурсите си за тяхно благословение, да ги издигнем, да им помогнем да израстват, да им помогнем да преживеят пълното изцеление на сърцето, ума и характера, за да бъдат като Исус. И често това ще означава, че с обич ще трябва да казваме “не”.